

A minisztériumi osztályvezetők egyike ott állt a közelünkben. Beszélgetésünkre kárörvendően megjegyezte:

— Nos, uraim, önök egyezmény helyett háborút akartak. Most viseljük a következményeket.

Gyorgyevics megrezsent. Szigorúan végignézte az osztályvezetőt és élesen mondta:

— Önök pedig, Sztojánovics úr, azzal az egyezménnyel át akarták adni Jugoszláviát a németeknek. Ezért nem is készítették elő az országot a védekezésre, és most az egész nép viseli mesterkedésük következményeit.

— Kérem, kérem... a közeli napok majd megmutatják, kinek van igaza — válaszolta kajánul Sztojánovics és hátatfordított.

— Ez mintha örülne Belgrád bombázásának — jegyezte meg ingerülten Velykovics.

— Nem csak ő, hanem mindazok akik az egyezmény aláírása érdekében dolgoztak — mondotta Gyorgyevics. — Így hát nem csoda, hogy nekünk kell szaladgálnunk a kiáltványért.

Az ilyen és hasonló beszélgetések mind gyakoriabbakká váltak. Ezek a hatalmaskodó hivatalnokok pedig kirándulókra hasonlítanak, akiket váratlan vihar ért, s most sietnek, hogy minél előbb biztos fedél alá bújjanak és ott várják be a jóidőt.

Mindenki csak sajátmagával törődött. S ha valakinek még a családját is sikerült magával hoznia, egyedüli gondja az, hogyan rendezkedjék be, s tőle akár az egész ország összeroppanhatott. Bár még csak a háború második napját éltük, nem tudták, mi a helyzet a határokon, de még kevésbbé ismerték a nép hangulatát. Személyes kényel-

mükkel törődtek, egyebek iránt nem érdeklődtek. Véletlen értesüléseiket főleg a rémhírterjesztő menekültektől kapták: „Mindenütt halál!... Minden elveszett!”

Egy autó állt meg a közelünkben. Néhány nő és egy férfi szállt ki a kocsiból. A férfi bizonyára valami magasabbrangú hivatalnok. Máris köréjük csoportosultak.

— Nisben hallani az ágyúörgést. Azóta már biztos el is esett a város. A nép menekül, amerre lát.

— No, úgy-e, megmondtam?

— Egy ilyen hatalommal lehetetlen háborút viselni — mondogatták a minisztérium hivatalnokai.

A többiek nyugtalanul, elgondolkozva néztek egymásra.

— Ezek szerint ide is könnyen elérhetnek és összefogdoshatnak bennünket, mint az egereket.

— Egyáltalán nem értem, mire várunk itt — hallatszott a tömegeből egy hang, holott alig pár órával ezelőtt értek csak Szevojnóba.

Végre visszajött Dávidovics Mitrovicscsal, aki felszólított bennünket, hogy azonnal induljunk Mokra Gorába. A rádióállomás felszerelésének helyét utólag közlik. A kiáltványt és a kormány közleményeit megküldik, mihelyt felállítjuk az állomást.

— Mennyi ideig tart a szerelés?

— Egy nap alatt, illetve egy éjszaka elvégezzük — felelte Davidovics.

— Azonnal induljanak és ott várjanak — mondotta búcsúzóul Mitrovics.

(Szerbből fordította: Boldizsár Lajos)

Beköszöntő

CSÖND

Megszűnt a dörömbölés...
És?
Nem kiabálok többé. Elég.
Még?
Minek, hisz úgylis hiába,
ha az ember lába,
egyre-másra,
csak csetlik-botlik...
Nem vágyom a csúcsot;
mihaszna volna
kétségek, remények
átkos viharja?
Majd csak úgy csöndben dolgozom,
serényen,
mint a hangya...

Farkas László